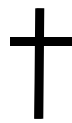

LÉPCSŐK

XX. évfolyam 5. 6. szám

2020. május 3.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

**A tartalomból: Őrzője vagy testvérednek!
Nem csak édesanyáknak...
Emlékezetes lecke
Égi oltalmazó járványok idején
A következő lépés
A Jóisten küldötte lettem
Él a 21. században is a Karitászt!**

Szentmise szándékok május hónapban

1. +Rapavi József
2. +Hornyai József
3. +Gróf Mihály, felesége +Berta Julianna, és +Szüleik (9.00)
A családi békéért (11.00)
4. +Turai Károlyné Tanács Erzsébet
5. A "Fájdalmas anya" rózsafüzér csoport (Toldi Ferencné) élő tagjai
6. +A "Fájdalmas anya" rózsafüzér csoport (Toldi Ferencné) +tagjai
7. Hálából égi Édesanyánknak
8. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
9. +Hajósi Károly
10. +Ellenbacher Mihály, +Szülei és összes +Hozzá tartozó (9.00)
..... (11.00)
11. Hálából születésnapon
12. +Sriczki József, +Neje összes +Hozzá tartozó és +Édesanya
13. +ifj. Balcsók János, +Szülei, +Nagyszülei és összes +Hozzá tartozó
14. +Kriger Mihály, felesége +Ilona és összes +Hozzá tartozó
15. +Oravetcz Mihály, neje +Tárnyik Anna, menyük +Máté Tünde és összes +Hozzá tartozóik
16. +Szilágyi Lőrinc áldozópap 6. évf.
17. A Berkics és Györffy család élő és +tagjai (9.00)
+Kamarás Lászlóné Oláh Éva 1. évf. (11.00)
18. A „Szent Erzsébet” rózsafüzér csop. (Kriger Jánosné) élő Tagjai
19. A „Szent Erzsébet” rózsafüzér csop. (Kriger Jánosné) +Tagjai
20. +Madarász Jánosné, +Férje és összes +Hozzá tartozó
21.
22. A "Szent Rita" csoport élő tagjai
23. +Szabóné Iványi Judit, édesapja +Iványi Imre, +Nagyszülők, összes Hozzá tart.
24. +Hajtó Mária, +Férje és +Családtagok (9.00)
..... (11.00)
25. +Mikó István, +Benkó és +Mikó szülők és összes +Hozzá tartozó
26. +Ruzsai Pál, neje +Fogd Julianna, +Gyermekeik, és +Unokáik
27. Hálából a Szűzanyának - házassági évfordulón
28. +Vágó János, neje +Rusznyák Julianna és összes +Hozzá tartozó
29. A "Szent Anna" rózsafüzér csoport (Heik Istvánné) élő tagjai
30. +Horinka Istvánné Pivarcsi Ilona 1. évf.
31. +Az egyházközség májusban +Hívei (9.00)
..... (11.00)

Gondolatébresztő...**Őrzője vagy testvérednek!****Keresztények millióit vizsgálta a koronavírus!**

Káint, miután megölte Ábelt, arról kérdezte az Úr, hol van a testvéred? Ő így válaszolt: „Hát őrzője vagyok én a testvéremnek?” Az Úréval együtt, a mi válaszunk is, igen! - a koronavírus idején még jobban, mint máskor!

Igen, a Főparancs értelmében, mert ha szereted embertársaidat, mint önmagadat, akkor be kell tartanod azokat az előírásokat, amelyeket az illetékes hatóságok, és az egyházi vezetők kiadtak, hogy ne árts neki.

Az eddigi tájékoztatások mellett szükségesnek tartok néhány spirituális szempontot kiemelni és a leggyakrabban felmerülő kérdésekre választ adni.

Hol van az Isten a járvány idején?

Hol lenne, ha nem itt? A koronavírus és a válságok idején is tudnunk kell, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki miközben gondviselő és megmentő, velünk jön a krízisekbe és a szenvedések tengerébe is. Nem kívülről figyel a küzdelmünket, szenvtelenül. Itt van a járvány kellős közepén, hogy felismerjük, és rá tudjuk bízni magunkat! Nagypéntek drámája nem kérdőjelezte meg Isten szeretetét Jézus iránt, hanem megerősítette a hitét, hogy harmadnapra feltámad.

Miért engedi meg Isten ezt a járványt?

Ugyanazért, amiért a keresztények üldözését, hogy tanúságot tegyünk a hitünkéről! Isten országa köztünk van, erről kell tanúságot tennünk! Az Ő országának békéjét és örömét nem veszélyezteti a járvány, csak akkor, ha nem hisszük, hogy Isten országa elérkezett, s az ellenfél hangjára figyelünk.

A keresztségünk óta naponta választanunk kell, hogy ellene mondunk-e a sátánnak, a vádlónak, a félelemben, rettegésben tartónak, a pánikot keltőnek, vagy engedünk neki?

Ugyanakkor abban is választanunk kell, hogy rábízunk-e magunkat a szerető, gondviselő Atyára, igent mondunk-e Jézus Krisztusra, aki velünk van mindennap, és hallgatunk-e a Szentlélekre?

Keresztények millióit vizsgálta a koronavírus!

A Szentírásban Isten legtöbbször azt kéri tőlünk: „ne féljetek!” A pánik tehát kerülendő.

Döntenünk, választanunk kell: pánik és rettegés vagy ébrenlét és bizalom a Gondviselőben? Az Istenbe vetett bizalom, a hit azonban nem vak, hanem értelmes.

Felelősek vagyunk egymásért! Ha süllyed a hajó, nem mondhatjuk, hogy nem vesszük elő a mentőcsónakot, mert Isten megígérte, hogy a hajunk szála sem görbülhet!

Mit tegyünk hát?

Ne féljete, és ne rémüldözzetek, akkor sem, ha nem juthattok el szentmisére vagy nem áldozhattok! Inkább fedezzétek fel azokat a lehetőségeket, amelyeket maga a Mester kínált fel nekünk, a vele való találkozásra.

Az élet ígéjében, a Szentírásban valóságosan jelen van. Ha naponta olvassuk, elmélkedünk róla, és belőle táplálkozunk, az örök életünket vesszük magunkhoz!

A megtört, beteg embertársainkban ugyanaz a Krisztus van jelen, mint a szentostyában. Ő jelentette ki, amit egynek ezek közül teszünk, azt vele tesszük.

A járvány számtalan lehetőséget tartogat a köztünk jelen lévő Krisztussal való találkozásra a betegekben és szenvedőkben is.

Isten mindent a javunkra fordít, csak legyen bátorságunk ezt a helyzetet is a feltámadás, a Húsvét felől nézni. A mi igazi reményünk Isten országa és a mennyország!

Nincs más távlat. Ezért írja Pál

apostol: "Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség." A koronavírus rákérdez a hitünkre, a feltámadásba vetett hitünkre is.

Minden szentmisében elmondjuk: „Halálodat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.” Amíg el nem jössz. Ez azt jelenti, hogy itt és most. Tehát ebben a mostani helyzetben is hiszünk a feltámadott jelenlétében és a feltámadásban is.

Ebből merítjük a reményt és az erőt, hogy segítsük egymást, amikor krízisben, nehéz helyzetben vagyunk! /Varga László megyéspüspök/

A Püspöki Hivatal közös imádsága, melyet Veres András püspök úr az Úr Angyala imádság után javasol imádkozni.

Atyánk, Istenünk, a világ teremtetője! Mindenható és irgalmas Isten vagy. Irántunk való szeretetből elküldted Fiadat, aki a mi üdvösségünkért megtestesült. Nézz gyermekeidre, akik Európa különböző régióiban nehéz, kihívásokkal teli időket élnek meg. Hozzád fordulunk, erőt, vigasztalást és megváltást keresünk. Szabadíts meg minket a betegségtől és a félelemtől, gyógyítsd meg a betegeinket, nyújts vigaszt családjaiknak, adj bölcsességet a kormányok felelőseinek, energiát és erőt az orvosoknak, a nővéreknek, önkénteseknek, az elhunytaknak pedig örök életet. Ne hagyj magunkra a megpróbáltatás idején, ments meg minket a gonosztól. Hozzád imádkozunk, aki élsz és uralkodsz a Fiúval és Szentlélekkel. Ámen
Mária, betegek és a remény édesanyja, imádkozz érettünk!

Felajánló imádság a Szűzanyához

Szeplőtelen szívű Szűzanyám, veled egyesülve ajánlom fel életemet, minden imádságomat, jócselekedetemet, önmegtagadásomat, iparkodásomat, jó szándékomat a mennyei Atyának engesztelésül a világ bűneiért, s esedezem irgalomért, bocsánatért. Még többet akarok tenni, mint eddig tettem. Égni, feloszlani kívánok embertársaimért, a világ javulásáért, s azért, hogy némileg pótoljam embertársaim mulasztásait. Ami pedig nekem hiányzik, egészítse ki Krisztus érdeme és a Tiéd! Amen.

Naponkénti ajánlás a Szűzanya oltalmába

Boldogságos Szűz Mária! Megváltóm szent Anyja, oltalmam és menedékem! Végy szárnyaid alá, kinek anyai karjaiba én teljes bizalommal vetem magamat. Légy oltalmam és reményem minden nehéz körülményben, vigaszom a nyomorban és szükségben, erősségem a szomorúságok és keservek közepette. Kérd ki számomra azon malasztot, hogy az élet terhes útját jól megfussam, védj és harcolj mellettem a kísértésben, és ne hagyj el ama borzasztó pillanatban, midőn az örökkévalóságba költözöm át. Te vezess ki az életből és kísérj át Fiadhoz, bírámhoz, és esedezzel nála, számomra kegyelmet és irgalmat. Ámen.

Nem csak édesanyáknak...

A gyermek életének első éveiben elsősorban a szavak nélküli kommunikációt, az emocionális, érzelmi üzeneteket képes megérteni és elfogadni. Lelkébe mélyen beitatódik a családi légkör hangulata. Ha megértés és békés összhang uralkodik a szülők, az édesanya és édesapa között, ha a gyermek szeretetet és elfogadást tapasztal, vizsontszereti szüleit, és öntudatlanul is elfogadja az általuk hordozott értékeket, mint amilyen a hit, a remény és a szeretet. Ugyanúgy ösztönszerűen megérzi, és örökségként hordozza szüleinek viszonyulását Istenhez. Ezért a legeredményesebb és legjobb hitoktatás a felnőttek hamisítatlan vallásgyakorlata, az örömteli együttimádkozás és a rendszeres szentségekhez járulás.

Édesapa! Te vagy gyermeked számára az objektív valóság első helytartója. Tehát az Isten első helytartója is, akivel ő találkozik. Tekintélyedben van valami Istenhez hasonló, lelki, szellemi, személyes valami. Nem pusztán erőszak és hatalom az.

A jó édesapa arra törekedjék, hogy a gyermek állandóan hármat lásson és érezzen édesapjában. *Először:* Isten után legnagyobb jótevőjét, védelmezőjét és kenyéradóját. *Másodszor:* őszinte, meghitt jóbarátját. *Harmadszor:* az eszményi hőst, az ideált, akit utánoznia és követnie kell.

Böjte Csaba - megint fején találta a szöget

"Én nem a bevándorlóktól félttem Európát, hanem a lagymatag keresztényektől. Az a természet rendje, hogy az a népcsoport, amely vegetál, amely nem alkalmas rá, hogy az életet továbbvigye, elsorvad, kihal, lehúzzák a lefolyón, és a helyüket elfoglalják azok a népek, amelyekben van életerő, lendület, bátorság, Teherbe ejtik feleségüket, csobogó élet veszi őket körül. A mai Európa langyos állóvíz, ahol sok ember egyik legfőbb gondja a fogyókúra, az alakformálás és értéktelen, csillogó kacatok gyűjtése, a testet, lelket megrontó élvezetek utáni hajsza. A Jóisten, úgy látom, a migrációs kérdéssel egy jó nagy fakanalat ragadott, és elkezdte kavarni ezt a hatalmas fazekat. Isten azt szeretné, hogy térjünk észhez, térjünk meg, különben elveszünk. Ne magunkra aggatott címkékkel jelezzük, miben hiszünk, hanem legyen gerincünk, jól definiált értékeink, amelyekhez tartjuk magunkat. Ne nyafogjunk, hogy de nehéz a feladat, hanem küzdjünk. A focicsapat sem siránkozhat, ha erős az ellenfél, hogy jaj, összeesküdtek ellenünk, tervet eszeltek ki, hogyan győzzenek le bennünket! Küzdeniük kell, megfogalmazni saját elméletüket, hogyan nyerhetik meg a meccset! Az most a kérdés, káoszba süllyedt harmadik világ lesz-e Európából, vagy a tolerancia, a becsületes munka, a párbeszéd útján mi leszünk képesek segítő kezet nyújtani, hogy mindenütt megteremtődjön egy rendezett, békés világ. Nem lehet folyamatosan félrevert harangok zajában élni, ezért nyugtassuk meg magunkat, s arra összpontosítsuk erőinket, ami a feladatunk. Jókedvvel, örömmel, gyermekekkel töltsük meg a Kárpát-medencét, mert az ország mindig azé lesz, aki élettel, gyermekkel tölti meg. Ha nem lesz gyermek, a légüres teret a máshonnan jövő emberek töltik be. A demográfiai kérdés az egyik legfontosabb a Kárpát-medencében. Ha ezt nem tudja népünk megoldani, legördül számunkra a függöny."

Epilógus

*Semmi magasztos hivatásom nincsen
engem csak anyának teremtett az Isten.
Mikor szívem alatt új életet hordtam,
mámorító, édes dalokat dúdoltam.
Megszédített néha földi csodavilág,
pedig körülöttem nyílt egy egész kis világ.
Apró örömek az égbe repítettek,
törpe bánatok a földre terítettek.
Nem lettem másoknak világító fáklya,
mindennapi étel, csak tűzhely parazsa.
Míg elfutó, régi álmokat kergettem,
kenyereket apró katonákra szeltem.*

*Az unalmassá vált mindennapi robot
közé színt gyermekek kacagása lopott.
Meg nem fejtett titkok és szépségek vágya,
de sokszor lázadva az utamat állta.
Rajongva csodáltam híres-neves nőket,
s lelkem mélyén irigyeltem őket.
Távoli gyönyörök csalóka varázsa
nem, az én utam volt, nem léphettem rája.
Lassanként magamból mindent odaadtam,
Istenem elég, hogy csak anya maradtam?...*

ÍME, JÓ ANYÁM! /Szt. Erzsébet imája/

Íme, jó Anyám! A Te szent Fiad, Jézus Krisztus rám bízta ezt a gyermeket. Ártatlanságát és tisztaságát most Neked szentelem. Ne engedd, hogy valaha is elveszítse a keresztségben nyert fehér ruhát; az ártatlanságkegyelmét. Ha nagyobb lesz és szavaimat érti, elmondom neki, hogy Neked ajánlottam őt. Ez az intésem és a Te oltalmad segítse, hogy mindig tiszta maradhasson és a halálos bűn a lelkét soha be ne szennyezze. Ámen!

Emlékezetes lecke

Egy fiatal férfi találkozik egy idős emberrel. - Emlékszik még rám? - Nem. - Tanítványa voltam. - Hogy van? Mivel foglalkozik? - Én is tanár lettem. - Úgy ítéli meg, hogy jó a munkájában? - Az igazság az, hogy igen. Ön inspirált és szerettem volna önre hasonlítani. Kíváncsi az idős úr, tudni szeretné, hogy mire emlékszik, amivel annyira inspirálta őt, hogy ő maga is tanár akart lenni. A fiatalember elmondja neki a következő történetet: - Egy nap az egyik osztálytársam - aki a barátom is volt – bejött a terembe és megmutatott egy gyönyörű, új órát, amit a zsebében tartott. Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, és elloptam tőle. Hamarosan rájött, hogy az óra eltűnt a zsebéből, és azonnal tájékoztatta a tanárt, aki azon az órán tanított minket. Ön volt az a tanár. Az osztályhoz fordult és így szólt: - Az egyik osztálytársatok óráját ellopták most, az óra alatt. Bárki is lopta el, kérem, azonnal adja vissza. Annyira szégyelltem a megaláztatást az osztálytársaim előtt, nem mertem felfedni magam. Ezután ön becsukta az ajtót, és azt mondta, hogy álljon fel mindenki, és hogy ön végig fogja nézni mindannyiunk zsebét. De szabott egy feltételt is. Mindannyiunknak csukva kellett tartani a szemünket, hogy ne láthassuk a tettest. Így is történt. Amikor odaért hozzám, a zsebemben megtalálta az órát, és elvette. Utána folytatta a keresést a többiek zsebében is, és amikor végzett, azt mondta: - Most kinyithatjátok a szemeteket. Előkerült az óra! Soha nem említette a nevem az osztály előtt, és soha nem említette az esetet még négyszemközt sem. Arra számítottam, hogy majd kinéz engem innen és elítél, de nem így lett. Azon a napon örökre megmentette a méltóságomat. Az a nap volt egész életem legszégyenteljesebb napja, és ön a maga módján egy nagyon emlékezetes leckét adott nekem. Most már emlékszik az esetre, tanár úr? - Igen, hallgatva Önt, minden eszembe jutott. De van valami, amire nem emlékszem, és ez maga, mert az én szemem is csukva volt, amikor kerestem!!!

Mécs László: Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld! /Részlet/

Május. Rózsálló reggel Remény, ígéret, harmat.

A szélbe füttyörésem a hajnalos vigalmat.

*Kószálni jött ma kedvem: apostolok lovára
kapok, s vaktában érek egy messzi kis tanyára.*

*A kakas még az ólban pitymallatot rikongat,
az égbe fűrt pacsirta fittyet hány éji gondnak,
dalától messze rebben bimbóról bánat, szender.
A ház előtti kertben a kis padkán egy ember.*

*Apokaliptikus, vad formája és nézése:
a félszemére vak és helyén gödör van vésve,
haja nyíratlan, félősz, bozontos, mint szakálla,
bakancsa és kabátja dróttal van összezárva.*

*A reggelt ráköszöntöm, mert testvér-mód kíváncsi
vagyok sorsára, s kérdem: Mi jót csinálgat bácsi?
Zord, bömbölő beszéde minden zugot betölt:
„Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”*

Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

27. levél

Sajtóügyek

Kedves Uramöcsém!

Biztosra veszem, hogy nem úgy gondolta el múltkori levelem befejezése nyomán Tauber Tóbiással, illetve Dicskövi Edömmel folytatott további beszélgetésemet, mint ahogyan az megesett. Uramöcsém elképzelte talán, hogy Vágó-Vitnyecskó szerkesztő úr távozásával Tóbiás négyszemközt megkér múltjának titokban tartására. Á dehogy!

Amint magunkra maradtunk, Tóbiás felült egyik íróasztal tetejére, mellényzsebéből kihúzta monokliját és azt eleganciájának növelésére, valamint látási akadályul jobbszemének gödrébe dugta, lábát ráarakván egyik szék támlájára, megszólalt: Mondd csak szentatyám, nyafogta mesterként nyegleséggel, lehet tevéled okosan beszélni?

Kitört belőlem az indulat: te Tóbi, szóltam rá, úgy váglak... de nem fejezhettem be erőszakosnak ígérkező mondatomat, mert közbevágott: hogy még ő vág engem oldalba? Ez a reakciós azt hiszi, hogy a középkorban élünk! Nem hurcolnál mindjárt az inkvizíció (törvényszék) elé? Papocskám, jegyezd meg magadnak, hogy a klerikális (egyházi) fekete uralomnak vége. Dereng már a szélsőségesen egyházi befolyás alatt lévő, főuraktól kizsákmányolt, agyonnyomorgatott és elmaradt országban már az igazi liberalizmus és a nyugati kultúra fénye. Nektek befellegzett, most mi következünk, és hirdetjük a szabadelvűséget. Nyegleségét mintha elfűjták volna, úgy szavalta az utóbbi mondatokat. Monoklija kicsúszott szemgödréből, lábát leemelte a szék támlájáról, keménykalapját levette fejről és szikrázó szemekkel magyarázott. Zavartan hallgattam.

Igenis tudd meg, folytatta, hogy itt befellegzett a főúri nagybirtokosságnak, papi zsarnokságnak, önkényuralomnak, erőszakos elnyomásnak az ideje. A közélet dobogóra mi kerülünk, az újkornak fölvilágosodott és friss erői. Mi, a szabadelvűek. Igenis, mi, az eltiport, a lenézett, de évszázadok alatt megerősödött csoport, közösség.

Az utóbbi mondatokat már valósággal üvöltötte. Tovább is folytatta volna a haladó, élenjáró csoportok térfoglalásáról szóló kinyilatkoztatását, de nyílt a „szerkesztőség” ajtaja és Bitté Pál néptanító úr lépett be rajta. Szerény alázatossággal köszönt, szegre akasztotta kalapját és felöltőjét. Az egyik íróasztal fiókjából kabátkímélő vendég-ujjat (könyökvédő) vett ki, azt föl húzta jobb karjára, leült az íróasztal mellé és az ott lévő kéziratok javításába fogott.

Bitté Pál volt a Nagyrecsk és Vidéknek harmadik és igavonó munkatársa. Vitnyecskó-Vágó szerkesztő úr „pálócos” hegyi franciával szerkesztett cikkeit ő magyarosította. Azonkívül a napi élettől a lakodalmi riportig jóformán mindent ő írt a lapba, ami nem volt politika és világnézetű jelentőségű. És mindezért kapott havonként tizennyolc pengőt. Nagy pénz volt ez a több gyermekes népnevelő háztartásába.

Kedves „főmunkatárs” úr - mert fizetésemelés helyett ezt a címet adományozta neki Vágó-Vitnyecskó - megjelenése észrevehetően megzavarta, nyugtalanította Tóbiás érzelmi kitörését és abbahagyván megkezdett témáját, újra felöltötte gavallér nyegleségét. Mondom Péterkám - tetette békés társalgását Edömér főszerkesztő úr -, velünk, sajtótényezőkkel nem tanácsos néktek kikezdeni. Úgy jártok majd, ha nem lesztek okosak, mint az a szegedi káplán, akit két hónap előtt kivégeztem. Megállott szavában és várta a hatást. Nem szóltam rá semmit, mert csordultig voltam már lelkemben az undorral. Tóbiás ekkor Bitiéhez fordult. Maga apuskám, ugye ismeri az esetet? Nagyszerű volt, ahogy azt a reakciót lehengeteltük. Ugye öregem? Bitté úr kényszeredettem helyeselt. Igen, igen, hallottam, hogy nagyszerűen kibabrált vele a szerkesztő úr.

Hát úgy esett meg a dolog - folytatta tovább Tóbiás -, hogy az a fiatal pap valami ügyből kifolyólag összeakaszkodott Békeffi szerkesztővel, akinek lapjánál dolgoztam akkor Szegeden. Békeffi kutyakorbáccsal akarta kioktatni a klerikális uralom befellegzéséről, de én nem engedtem. „Ízd csak rám Vatter”, mondtam Békeffinek. Egy hét sem telt bele, kegyetlenül kivégeztem azt a népbutítót. Két, egymásután elhelyezett tíz soros cikkbe került az egész. Az ottani „Hölgyek Mária kongregációja” búcsújárást rendezett Szentkútra. Megírtam az eseményt szárazon és megemlítettem, hogy a búcsújárás vezetője X káplán volt. Utána mindjárt egy másik cikkem következett, mely arról szólt, hogy a szentkúti templompark bokrai között hétfőn két reverendagombot és három finom gyöngyház gombot találtak, amelyek a női szabóságban jártasak szerint valami női ruhadarabhoz tartoztak. Az egész város ezen nevetett. Látod, Péterkám, így harcol és győz a szabad sajtó az egyház és a papság ellen.

Tóbiás nevetett, Bitté is nevetett. Én pedig nem bírtam tovább hallgatni a viselt félrelépései, dolgai miatt iskolánkból kicsapott osztálytársam pökhendiségét, vettem kalapomat és köszönés nélkül otthagytam a „szerkesztőséget”. Soha többé nem tettem be oda a lábamat, és ha találkoztam Tóbival, keresztülnéztem feje fölött.

Azóta nem egyszer, de százszor is átgondoltam ezeket az eseményeket. A Nagyrecsk és Vidék szerkesztőség három tagjának magatartása igazolta az akkori vidéki sajtót. Háromféle típus volt képviselve abban.

Az első, a lecsúszott és gyenge keresztényekből került ki, amelyek megélhetési forrását képezte a sajtó. Ez mindenre kapható volt és ezt mindenki szolgálatába is állította, csak az egyház és a papság nem. Fölhasználta az utóbbi hébe-hóba egyéni hiúságának legyezgetésére, de a krisztusi igazságok hirdetésére sohasem.

A második csoport a szabadelvű gondolkodókból került ki. Nem is félig, hanem csak negyedrészen művelt, nagyhangú, pimasz, és szemtelen ifjoncokból állt, akik a „felvilágosodottság”, a „kultúra”, a „nyugati műveltség” és másféle tucat jelszavakat, nagyhangú üres szólamokba válogattak. Ezeket más-más formákban ismételték. Tagadhatatlanul gyakorlott, jártas, ügyes, kiművelt, kicsiszolt soraikban és arcátlan merészséggel, erőszakos fellépéssel mindenkit támadtak, akik nem segédkeztek

nekik. Minden vidéki városkába került közülük egy-kettő és hamarosan ők diktálták ott a közvéleményt és a közélet dallamát mindenkinek, a főispántól kezdve a susztermesterig. Alig szállott szembe velük valaki. És ha egy-két eszményekért küszködő nekimerészkedett, elveszett, mert a „klerikalizmus” „reakciós” vádját vonta önfejére. Az ilyesminek gyanúja pedig jobban elvonta az illetőtől a közmegbecsülést, mintha a váci börtönben ült volna sikkasztásért három esztendő. Nem akasztott velük kerekét a papság sem, mert többre becsülte a nyugalma. Ha pedig itt-ott akadt egy heves, vehemens káplán, aki védelmére kelt a magyar egyháznak, az hamarosan csomagolható is. Gondoskodott róla békeszerető és emésztésének nyugalma gondosan ügyelő plébánosa.

A harmadik vidéki újságírótipust végül a törzsmunkát végző keresztény helóták alkották. Két csoportra lehetett őket osztani. Az egyik részük idealistákból, költőkből és holdkóros személyekből került ki, akik újságírósodtak, hogy azután néha fekete betűvel kinyomtatva lássák egy-egy mesterkeltjüket. A második csoportját eme fajtának azok az éhenkórászok alkották, akiknek az újságírás mesterségének napszámos részlete némi segítséget hozott a konyhára. N5mgalmazott és még működő néptanítók, megyei, bírósági és egyéb hivatalnokok voltak ezek. Lélekben konzervatív gondolkodásúak, de ezt elrejtették a laptulajdonos rabtartóik előtt, és lassan-lassan megg3dilöltek mindenkit, aki túrte annak a sajtónak uralmát, amelyiket szívük legmélyén ők maguk utáltak a legjobban.

Ennek a három típusnak, csoportnak volt, mint előbb említém, egy-egy megszemélyesítője; Vágó-Vitnyecskó, Dieskövi-Tauber és Bitté Pál.

Nem én vagyok, Uramöcsém, az első, akinek elkeseredett lelkében felvetődött a kérdés: hogy milyen világ lenne most, ha ezelőtt negyven évvel fölismerte volna a papság az újságírás fontosságát, és ő veszi kezébe azt. Ha a felső papság anyagi erejével az országos sajtó mögé állott volna, a vidéki lelkipásztorok pedig a helyi újságírást irányították volna.

Hát bizony. Kedves Uramöcsém, nem üdvös gondolatok ezek. Egyrészt azért nem ilyenek, mert utána furcsán áldja az ember Urunk szolgálatában elődeink emlékét, másrészt meg azért, mert igazságtalanok is. Méltán3da- lanság a régi papságot gáncsolni olyanért, amiben egyformán felelős minden keresztény ember. Mert hát valljuk csak be, hogy az újságírást és a kiadást, főleg a vidéki sajtóügyet a maga korszakalkotó fontosságában csak egyetlen kis csoport ismerte fel: a szabadelvűek kicsi, de erőszakos csoportja.

No de azon veszem észre magamat, hogy már filozofálok és moralizálok, ahelyett, hogy életem eseményeit mondanám el. No de majd a következő levelében kipótolja mulasztását Uramöcsémnek fecsegő paptársa:

az öreg plébános

Mi is (lehet) ez a „Corona”?

C - Csönd: Körülöttem és bennem. Nem kiabálok, nem ordítok. Meghallom Isten hangját, embertársaim szavát.

O - Otthon: Jó helyen vagyok. Pontosan ott, ahol lennem kell. Nem kapkodok, nem elégedetlenkedek.

R - Rend: A környezetemben és bennem. Nem halogatok, nem keresek kifogásokat. Helyére teszem a dolgaimat, az érzéseimet, a gondolataimat...

O - Olvasok: Szentírást, tankönyvet, regényt, történeteket: Szókratész kivégzése előtt könyvet olvasott. Tanítványai megkérdezték tőle, hogy ilyenkor már mi értelme van bármit is tanulni?

Pontosan annyi, mint amikor megtanultam olvasni – felelte Szókratész.

Tanulj, és ne gondold, hogy mindent tudsz.

N - Növekedés: Nyitottságban, önzetlenségben, nagylelkűségben, szeretetben.

A - Alázat: Nem okoskodok, nem vádaskodok... Bocsánatot kérek.

Megbocsátok. Az próbálok lenni, akinek lennem kell.

Ne féljetek, imádkozzatok, szeressetek és éljetek. Most lehet igazán!

Égi oltalmazó járványok idején

A koronavírus okozta aggodalom megakasztja a világ lélegzetét. Ám csak igen kevesen tudják, hogy a Corona nevet nemcsak egy veszélyes vírus viseli, hanem egy kora keresztény vértanú szent is – s e legtöbbünk számára ismeretlen védőszent, Szent Corona (Korona vagy Stephania, „mártír”) kifejezetten a járványok ellen oltalmazó égi segítő és a hitben való hűség, hitbéli állhatatosság példaképe.

Egy 19. században épült bajorországi kis erdei kápolna külső falán olvasható ez a fohász: „Állj meg fáradt vándor, pihenj meg szent Coronánál. Imádságban, hittel bízd rá magad, bármily gond s bánat gyötör.”

E sorokat olvasva néhány hónappal ezelőtt még semmi különös nem jutott volna az eszükbe. Mostanra azonban egészen más a helyzet, a „Corona” elnevezést ma mindenki csak az új vírus kapcsán emlegeti.

A szenteket bemutató német nyelvű *Szentek lexikona* szerint valószínűleg a 2. században élt **Szent Corona**. Születésének és halálának időpontját, helyét – miként sok más kora keresztény szentét – nem ismerjük pontosan: 161-ben vagy 287-ben született, és 177-ben vagy 303-ban halt meg Damaszkuszban vagy Alexandriában. Emléknapját a görög- és római katolikus egyház május 14-én ünnepli.

A szent vértanút többnyire két pálmaággal vagy – latin neve jelentésének megfelelően – koronával ábrázolják. Corona (Korona) megkoronázottat, koronát,

koszorút jelent, mártírhálálára utal.

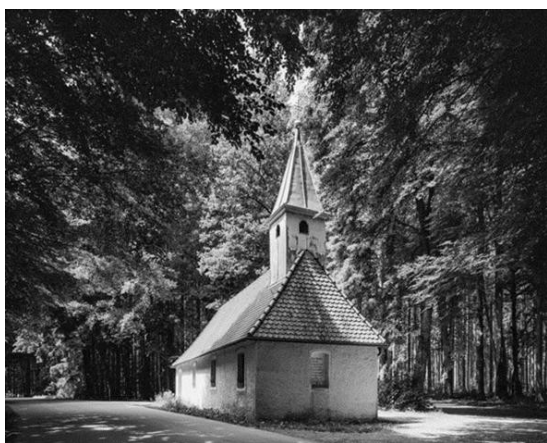
A legendák szerint egy katona, Szent Viktor vértanú hitvese (más források szerint lánya) volt. Viktor a keresztényüldözés idején a halálos fenyegetés ellenére sem volt hajlandó megtagadni Krisztusba vetett hitét, ezért lefejezték. Kivégzése előtt az ifjú Corona odalépett hozzá, hogy vigasztaló, bátorító szavakkal támogassa, ezért a lányt is elfogták.

Szent Viktor vértanú Siena városának patrónusa.

A hagyomány szerint Corona is mártírként halt meg Antoninus Pius vagy Diocletianus császár uralkodása alatt, keresztényüldözés idején. Tizenhat éves volt, amikor kegyetlen (pálmaágakhoz kötődő – innen ikonográfiai attribútuma) vértanúságot szenvedett. Elfogatása és kínvallatása ellenére is kiállt Krisztusba vetett hitéért. Végül két egymáshoz hajlított pálmafához kötözték, melyek fel pattanó törzsei szétszakították a koronájukhoz feszített lány testét.

Szent Corona tisztelete a görög- és a római katolikus, az ortodox és az etióp egyházban is él. Észak- és Közép-Olaszországban a 6. századtól a hitben való hűség, kitartás példaképe, a keresztények segítője, és a gonosz lelkek elűzője hírében is áll. Sokan fordultak hozzá közbenjárásért. Szent Corona nevét évszázadokon keresztül járványok idején hívták segítségül, de hathatós égi oltalmazó nagy viharok idején is.

Ausztriában, Németországban és Csehországban Szent Coronáról elnevezett kegytemplomok is találhatóak. *Szent Corona, könyörögj érettünk!*

A kis templomot 1986-ban teljesen felújították. Májusi ájtatosságokat szoktak itt szervezni, lévén május 14-e a vértanú szent ünnepe.

A kápolna többnyire zárva van, az ablaküvegen keresztül azonban látható a templom-belső: faoltárral, a szent vértanút megörökítő ábrázolásokkal.

A lelki áldozás

Gájer László, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának tanszékvezető egyetemi tanára a koronavírus-fertőzés terjedésének, a szentmisék kényszerű felfüggesztésének idején elmondja, hogyan meríthetünk erőt a lelki áldozás régi keresztény szokásából.

A lelki áldozás nem más, mint egy fohász, amelyet józan önmérsékléssel akár naponta többször is elmondhatnak azok, akik szeretnének a Szentségi Jézussal találkozni. A fohász célja, hogy általa Istentől ugyanazokat a lelki kegyelmeket nyerjük el, amelyeket a szentáldozáskor ad nekünk. Ennek a lelki cselekménynek a végzéséhez nem szükséges a kegyelem állapota, sőt akkor is hívhatjuk így Jézust a szívünkbe, ha azon a napon történetesen akár szentmisén vagy azon kívül már áldoztunk is. ***A lelki áldozás nem helyettesíti az Oltáriszentséget – ez vitathatatlan.*** Azonban az Úr kegyelme végtelen, és az Ő hatalmának semmi nem szabhat gátat. Ha Ő a szentáldozás kegyelmeit meg akarja adni annak, aki azokat hittel kéri, akkor az is a hatalmában áll. Ezt bízunk az Ő irgalmára.

A szokás eredete az érett középkorra megy vissza. Petrus Lombardus (12. század) a Szentenciás könyvének IV. részében találunk egy szakaszt amely az Oltáriszentség vételének kétféle módjáról beszél, még hozzá Szent Ágoston alapján. Lombardus szerint az Eucharisztia vételének két módja van: a szentségi mód, ahogy igazak és gonoszok egyaránt veszik, illetve a lelki mód, ahogy csak a jók veszik magukhoz. A következő évszázadban Aquinói Szent Tamás beszélt az Eucharisztia lelki vételéről, melynek kapcsán másodlagos értelemben szólt a lelki áldozásról mint a Krisztussal való lelki egyesülés vágyáról (vö. Summa Theologiae III.). A középkori megkülönböztetés nyilván nem arra vonatkozik, hogy elegendő volna Jézust pusztán a lelki találkozás formájában magunkhoz venni. Ugyanakkor rámutat arra, hogy az Eucharisztia fizikai vétele még nem jelenti azt, hogy a szentséget lelkileg is magunkhoz vettük, hiszen – ahogy a Trentói Zsinat Katekizmusa fogalmazott – *az komoly lelki előkészületeket és alázatot igényel.*

Krisztus Testét és Vérét alapvetően a szentáldozásban vesszük magunkhoz, ott találkozunk vele. Kivételes esetben, az ő kegyelmének szabad ajándékozásában bizakodva mégis imádkozhatunk a lelki áldozás kegyelméért. Főleg akkor, ha valamilyen rendkívüli okból nélkülöznünk kell a Szentség tényleges vételét. Szent II. János Pál pápa az Ecclesia de Eucharistia kezdetű enciklikájában 2003-ban így fogalmazott: „nagyon jó

állandóan éleszteni a lélekben az Eucharisztia iránti vágyat. Ebből született a »*lelki áldozás*« gyakorlata, mely századok óta közismert az Egyházban, és a lelkiélet szent mesterei ajánlják. Jézusról nevezett Szent Teréz írta:

»Amikor nem áldoztok és nem vesztek részt szentmisén, megáldozhattok lelkileg, ami nagyon hasznos... Így nagyon megerősödik bennetek a mi Urunk szeretete«

XVI. Benedek pápa pedig a Sacramentum caritatis kezdetű szinódus utáni apostoli buzdításában emlékeztetett a régi keresztény szokásra, mely szerint, ha valaki nem járulhat szentáldozáshoz, akkor „jó ápolnia a Krisztussal való teljes egyesülés vágyát, például a lelki áldozás gyakorlatával”.

Ahhoz, hogy **rendes körülmények között** hatékonyan tudjon bennünk működni az a Krisztus, akit a kenyér színe alatt magunkhoz vettünk, ajánlott ébren tartani a lelkünket, és a lelki áldozás gyakorlata által készíteni a szívünket az ő hatékony befogadására.

Most, hogy **rendkívüli körülmények között**, a komoly járványveszély miatt arra kényszerülünk, hogy a szentmiséktől és a szentáldozástól távol maradjunk egy időre, erőt meríthetünk a lelki áldozás régi keresztény szokásából. Tudatában annak, hogy a lelki áldozás nem helyettesíti a szentáldozást, jó szívvel ajánlom a lelki áldozás hagyományos imáját a nyitott templomokban való szentséglátogatás keretében vagy anélkül.

A lelki áldozás feltételei: A lelki áldozáshoz a konsekrált szentostyában jelenlevő **Jézussal való egyesülés utáni kifejezett vágyakozás szükséges**; ennek a cselekedetnek előfeltételeznie kell a valóságos jelenlétben való hitet, és az aktust szeretetnek kell kísérnie.

A lelki áldozás imája, melyet a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia ajánl:

Jézusom! Hiszem, hogy jelen vagy a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mindennél jobban szeretlek, és vágyom rá, hogy a lelkembe fogadhassalak. Mivel most nem tudlak szentségi módon magamhoz venni, jöjj, legalább lelki módon, a szívembe! Magamhoz öllek, mintha már ott lennél, és teljesen egyesítem magamat Veled. Ne engedd, hogy elszakadjak Tőled! Ámen.

Vagy:

Uram Jézus Krisztus, hiszek Benned, imádlak Téged és szeretlek Téged teljes szívemből. Bánom minden bűnömet, mert szeretnék magamhoz fogadni a szentáldozásban, hogy Veled élhessek. Jöjj hát, ó Jézus, legalább lélekben költözz a szívembe, és végy lakást benne örökre! A mi Urunk, Jézus Krisztus Teste őrizzen meg engem az örök életre! Köszöntelek, ó Jézus, az én szegény szívemben. Neked adom magamat egészen. Tied akarok lenni életemben és halálom után is. Ámen.

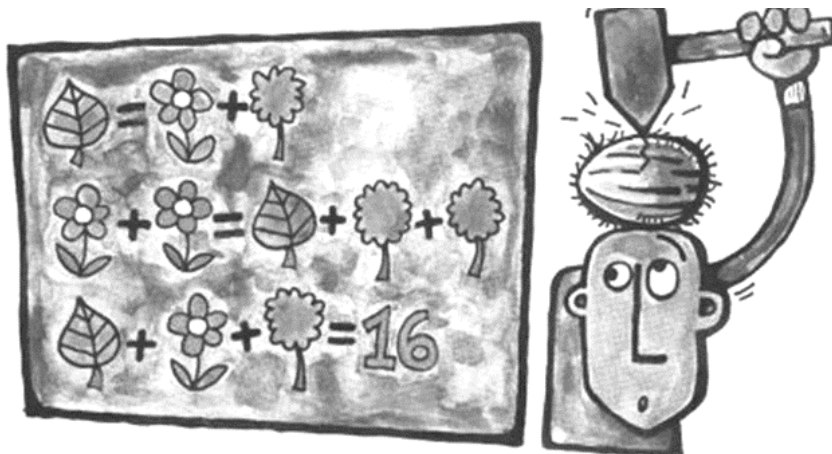
G y e r m e k n a p r a

Tanár úr kérem

Mottó: „Nekem nem volt ilyen jó tanárom, mint nektek!”

- Ha nem tudod megjegyezni, akkor tanuld meg!
- Előre beírhatom az egyest, vagy kínlódsz 10 percet a tábla előtt?
- Akik nincsenek itt, azok betegek, vagy arra számítottak, hogy én leszek beteg?
- Gyere, ülj ide a tábla elé! Igaz, sok a krétapor, legalább ragad rád valami!
- A disznónak is két oldala van, mégsem egyenlet.
- Hát te mit csinálsz? Írsz a táblára, vagy díszíted?

- * Rajzóra van az iskolában, kérdi a tanár: - Móricka te mit rajzoltál?
 - Egy tehenet, ami a mezőn legel. - Na de Móricka, teljesen üres a papírod, hol van itt a tehen? - Az előbb mondtam: elment a mezőre legelni!
- * Móricka lestoppol egy kocsit az iskolába menet: - Bácsi kérem, vigyen el az iskoláig! - Nem arra megyek. - Annál jobb.
- * - Hogy hívják az indián nyomozót?- Puhatoll!
- * - Melyik a világ legbizonytalanabb állatai ? - A mitévő legyek.
- * - Miért buta a fa? - Mert esze ágában sincs!

A levél, a virág és a fa
különbféle számokat jelöl.
Helyettesítsd az ábrákat
számokkal úgy, hogy az
egyenletek igazak legyenek!

A kipontozott helyre ugyanaz a szó hiányzik! Melyik?

- KÉRDÉS
- POZÍCIÓ
- LYUK
- CSONT
- HELYZET
- MÁSOLÓ

A KÖVETKEZŐ LÉPÉS

Józsi bácsi szénbányász volt, és megígérte Daninak, ha legközelebb újra meglátogatják őt a szüleivel együtt, engedélyt kér arra, hogy Dani is lemenjen vele a bányába. Ezért a fiú alig várta a meghívást.

Azon a napon kora reggel indult ő is Józsi bácsival az öreg autóval. Olyan izgatott volt, hogy alig tudott beszélni. Józsi bácsi azonban fütyörészett, mint máskor, majd dúdolt, végül énekelte is a dallam szövegét: "Lépésről lépésre hadd követlek, Úr Jézus!" A dallam fülbemászó volt, és Dani rajtakapta magát, hogy ő is dúdolja.

Ő is kapott sisakot, amelynek homlokrészéhez volt erősítve a fényszóró. A többiekkel együtt lépett a liftbe, és ereszkedett egyre lejjebb a föld mélyébe. Nagyon izgalmas volt. Hát még odalent! Ilyen sötétben Dani még sohasem járt. Ha nem lett volna lámpása, a saját kezét sem látta volna. Meg is botlott, Józsi bácsi kapta el, és adott neki jó tanácsot is:

- Danikám, a bányában csak úgy közlekedhetünk biztonságosan, ha nem nézünk messze, de a sisaklámpa fénye éppen elég arra, hogy közvetlenül a lábad előtti utat megvilágítsa. Ha oda nézel, nem botlasz el, hiszen a botlás mindig a közeli dolgokon történik, igaz? Ezen érdemes volt elgondolkozni. És amíg Dani gyakorolta a közeli lépések figyelmét, sok minden eszébe jutott, és Józsi bácsi is azt magyarázta később:

- Tudod, Danikám, itt lent, a bánya sötétjében megtanulja az ember azt, hogy legjobb Istennel élni! Gondold csak meg, az Úr Jézus nem adta meg nekünk azt, hogy a jövőnkbe lássunk! Sőt ezt meg is tiltotta, és ez szeretetből történt. Nagyon rossz lenne, egész tevékenységünkben akadályozna az, ha többet látnánk a távoli éveinkből, mint amennyi mindig a szemünk előtt van! - Ne is tervezzünk? - kérdezte Dani félénken. - Tervezgetni szabad, de tegyük hozzá meggyőződéssel, hogy: "ha az Úr akarja és élünk..." (Jakab 4,15). Mert Ő azt akarja, hogy mindig csak a következő lépést tegyük meg Őérte is!

- Mégis, milyen sokan aggodalmaskodnak a jövő felől, ugye, Józsi bácsi?

- Ez sajnos így van, de az aggodalmaskodó sem lát többet, mint az, aki az Úrra bízta magát... - És úgy jár, mint én - értette meg a dolgot Dani -, mert a jövőn jár az esze és a szeme, éppen a közeli dolgokat nem veszi komolyan! És elbotlik...

Kis csend után még azt mondta Józsi bácsi:

- Tudod még az éneket, amit lejövet dúdoltunk? - És Dani emlékezett rá: "Lépésről lépésre hadd követlek, Úr Jézus!"

Mindaz, amit látott Dani odalent a mélyben, nagyon érdekes volt, el is mesélte testvéreinek, iskolatársainak. De a legnagyobb tanulságot élete végéig megőrizte. Ha olykor elfogta az aggodalom, mindjárt eszébe jutott a dallam, amit Józsi bácsitól hallott, és megtanult tőle: "Lépésről lépésre hadd követlek, Úr Jézus!" És mivel gyermekkorában megtanulta az ide vonatkozó Igét, az ének után mindig elmondta magában: "Ha a világosságban járunk, ahogyan Önmaga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől!" (János 1,7). Ne aggodalmaskodjál!

Szeret, nem szeret...

„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete” (1Jn 2,15). Megpróbáltad valaha is kitalálni, hogy valaki, akit szeretsz, vajon viszont szeret-e téged? Már elég rég volt, hogy néhány romantikus azt képzelte, hogy ez a kérdés megoldható egy szál virág szirmainak a letépésével: „Szeret, nem szeret...” Gyermeeki gondolataiddal, amikor az utolsó szíromhoz érkeztél, kalkulálni kezdtél. És a szép az volt benne, ha nem volt kedvedre az eredmény, elkaptál egy másik szál virágot, és a mondókát újra kezdted!

Néha szeretném tudni, vajon Isten hogyan érez az iránta való szeretetünkről. A Szentírásból tudjuk, hogy Isten szeretete irántunk megbízható, tántoríthatatlan és változatlan (JSir 3,22-23). De legyünk őszinték, a mi szeretetünk iránta gyakran ingatag és szabálytalan. Az egyik napon „szeretjük”, majd két nappal később úgy tűnik, hogy „nem igazán szeretjük” Őt. És bár soha nem vallanánk be, néha valóban ez az igazság! Az egyik napon meghitten lelkesedünk Isten iránt, másnap pedig távolságot és elkülönültséget érzünk. Azt gyanítom, hogy a probléma része a „szeretet” szó értelmezésében keresendő. Ugyanezt a szót használjuk, ha számos dologról beszélünk, például: „szeretem a süteményt; szeretem a család kutyáját; szeretem a feleségem...” Azután ugyanazt a szót használjuk: „Szeretem Istent”. Minden esetben azonos szót használunk, de a jelentésük igencsak eltérő. Nem csoda, ha a jelentése veszít az értékéből. Ezért hálásan gondolok János apostol írásaira.

Elindítja a vitát Isten iránti szeretetünkről, ingatag érzéseinkről azokhoz az érzékelhető gyakorlati módokhoz, amelyeket Isten iránti szeretetünkről fejezhetünk ki, érzéseinktől függetlenül (1Jn 5,3). Mert aki szereti Istent, annak a testvérét is szeretnie kell (1Jn 4,21). Azt is látjuk, hogy Isten iránti szeretetünk szintén bizonyított, amikor a világ helyett Istent szeretjük. „Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete” (1Jn 2,15).

Hála Istennek, hogy iránta való szeretetünknek nem kell növekednie vagy csökkennie attól függően, hogy hogyan érzünk az adott napon. Tegyük Őt az első helyre, és úgy törődjük a dolgokkal, ahogyan Ő. Tegyük magunkat szabaddá azáltal, hogy az iránta kifejezett szeretetet választjuk mindennap. Ez a legjobb, amit tehetünk, és meglepődünk majd, hogy milyen békesség követi helyes választásunkat!

„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk Őáltala.” „Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást.” (1Jn 4,9.11)

A Jóisten küldötte lettem

***Szikora Robi** leginkább küldöttnek érzi magát, ha a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nagyköveti feladatairól esik szó. Az énekes előadóművész harminc éve minden nap szentmisén vesz részt. Amikor áldozáshoz járul, az érte is szenvedő Krisztusra gondol, aki a legnagyobb szerelemmel szereti az embert.*

– **Milyen érzés a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nagykövetének lenni?**

– Azt mondják, nagykövet vagyok, bár én jobban szeretem a hírnök megnevezést. Úgy vesszük az esemény hírét, mint Gábiel arkangyal. A megtiszteltetés úgy érintett, mint akit soha nem állítanak hadrendbe, pedig érzed, hogy a csapatnak szüksége van rád. Az egyháznak szüksége van minden értékes és hitelesnek mondható emberre. Én a laikusok laikusa vagyok, éppen csak egy téglája az élő egyháznak. Mindig is örültem annak, amikor templomokba hívtak el, hogy tanúságot tegyek a hitemről. Tetszett, hogy sok embernek beszélhettem ilyenkor, akik kíváncsiak voltak arra, hogy mit tudok én a kapcsolatokról Istennel. Sokak számára, csak, mint zenész voltam ismert. Tudták, hogy sikeres vagyok és közismert, de erről az oldalról még talán nem hallottak. Általában a külsőm alapján nem következtetnének erre. A slágereim után azonosítanak be engem.

– **A slágerek között nem férhetne meg a lelked istenes szeglete?**

– A lemezeimre mindig rátettem rövidebb, egyperces dalocskákat. Ezek úgy szólnak, ahogy éppen kijöttek a szívemből. A „hitből fakadó dalaimat” nem mutogattam, de ha egy album megjelent, mindig rátettem belőlük egyet.

– **A művészeted segítségével hídember lettél?**

– Nem volt kérdés számomra, hogy a templomba járókat vagy oda nem járókat szólítom-e meg ezekkel a dalaimmal. Annak örültem, hogy a hallgatóságom hallhat valamit a szívem legbelső szobájából. Amikor még latinul szólt a mise, akkor a végén a pap azt mondta, „ite missa est”, vagyis küldetésetek van. Ez nekem is szól. A Jóisten küldötte vagyok.

* **Mint a NEK hírnöke, mit jelent az Eucharisztia a személyes életedben?**

– A mindent. Ebben minden benne van. Például a hálaadás. Nagyon nem szeretem a hálátlanságot. Akitől mindent kaptunk, annak meg kell ezt köszönnünk. Az egész életem Istentől van. Tőle kaptam a sportot, a zenét, a szerelmemet, aki a feleségem most is. Él bennem az apámtól rám hagyományozott hazaszeretet, a templom közelsége. A kapott ajándékok közül némelyik egyenesen karizma, tehetség. Ezeket meg sem kell tanulni, mert tudod. Harminc éve minden nap szentmisén veszek részt. Ez idő alatt csak egyszer, betegség miatt nem tudtam elmenni. Amikor az Oltáriszentséggel találkozom, nem biztos, hogy minden alkalommal olyan elementáris érzések töltik el az embert. Ám ahogy egy talán kevésbé hangsúlyos koncerten is fel kell szítani a szívemet, hogy az ottani hallgatóságnak a legjobbat adjam magamból, ugyanígy van ez minden áldozással. Léteznek lelkileg nagyon száraz időszakok, ami nem baj. De jó, ha felstuffolod magad, hogy miért állsz sorban az anyókák mellett a templomban, amikor áldozáshoz járulsz. Jézus Krisztus, akit kétezer éve leköptek, megkínóztak és megfeszítettek, ő jön el hozzád, mert téged sem hagy ki a szeretetéből. Rádöbbsz, hogy valóban temploma vagy a Szentléleknek. Minden tisztátalan dolog eltűnik belőled, ha te Krisztushoz mész oda. Jézusnak te önmagadban elég vagy. Ő úgy szerelmes belénk, amilyen szerelmet elképzelni sem tudunk.

(Részlet Gábel András riportjából)

Mióta viselnek jegygyűrűt?

A gyűrű alakja megszakítás nélküli kör: nincs eleje, nincs vége. Ezért az ókorban, az egyiptomiaknál is a végtelenséget jelképezte. Az emberi képzeletnek innen csak egy lépést kellett tennie ahhoz, hogy a gyűrűt a végtelen hűség, a soha el nem múló szerelem jelképének tekintse. Nem tudjuk, hogy ennek a gondolatnak emléke a 16. században általánosan élt-e, vagy Balassi Bálint költői meglátása, hogy menyasszonyának ezekkel a szavakkal küld gyűrűt: *Mihelyt ez gyűrűt foglalták összeve, Nincs sehol vége, legyen így vég nélkül hozzám a szerelme...*

De az eljegyzési gyűrű használata sokkal prózaibb eredetű. Ősi szokás szerint a vőlegény, vagyis a vevőlegény megveszi az "eladó" lányt. A házasság megkötése előtt foglalót, zálogot adott, később már csak jelképesen.

Nem tudjuk, hogy a gyűrű mikor lett ilyen jelképes zálog. Ezt a szokást a rómaiak már ismerték, az eljegyzési gyűrű náluk vaskarika volt.

A jegygyűrű használata tehát világi eredetű.

A szokást később a keresztény egyház is szentesítette; gyűrűt megáldó formula már a 11. századból ismeretes. Eleinte csupán a menyasszony kap a házasság szertartásában gyűrűt, s csak a 13. századtól kezd mindkét házaspár jegygyűrűt viselni.

Meg kell állapítanunk, hogy a jegygyűrűnek csak újabb időben alakult ki egységes típusa, csak a 19. századtól következetesen sima karika.

Alakja korábban meglehetősen változatos volt. A középkorban a köves gyűrűt használták, de a két egymásba fonódó kéz és az úgynevezett ikergyűrűk is kedveltek voltak. Luther Márton eljegyzési gyűrűje a keresztre feszített Krisztust ábrázolta.

S hogy a gyűrűproblémához végezetül hozzáadjunk egy színfoltot, megemlítjük azt a jegygyűrűt, melyet a velencei dózse dobott a tengerbe, így jelképezve a város "eljegyzését" az Adriával.

HUMOR

- Apa, mi az a visszhang?
- Az egyetlen valami, ami
vissza mer szólni anyádnak.

A falu lelkésze próbálja megtéríteni a falu iszákosát:
- Nézd fiam, az alkohol az ördög műve. Vegyünk
egy példát: odaraksz a tehened orra elé egy vödör
vizet és egy vödör bort. Szerinted melyikből fog
inni? - Hát... Biztos a vízből!
- Természetesen, gyermekem. És azt is tudod, hogy
miért? - Persze, atyám! Azért, mert marha!

Régimódi apuka dicsekszik az eladó
lányával egy társaságban:
- Az én Marikámnak kétmillió forint a
hozománya. Mire valaki megjegyzi:
- Az nem hozomány, hanem fájdalomdíj...

Ha nem találsz a gyerekeid a
lakásban,, húzd ki a WI-FIT.
Abban a pillanatban jelentkeznek.
Lehet, hogy megjelenik néhány
szomszéd is....

Ha egy nő azt mondja "tessék?!" -
nem azt jelenti, hogy nem értette
mit mondtál, csupán ad egy lehető-
séget, hogy megváltoztasd a monda-
nivalód...

A székely horgász. Arra megy egy
ember, s megkérdezi: - Harapnak a halak?
- Dehogya! - mondja a székely. -
Simogassa csak meg nyugodtan!

SZIPORKÁK

- * Eladó szobabiciklit keresek. Munkába járáshoz kell.
- * Vírus idejére fogadd meg egy villanyszerelő tanácsát: „Inkább szigetelve legyél,
mint földelve!”
- * A pénz nem boldogít, de kellemesebb sírni egy Audiban, mint egy biciklin.
- * Ha filozófushoz fordulunk válaszáért, a végén magunk sem tudjuk, mit kérdeztünk.
- * Minden idős emberben lakozik egy fiatal legbelül, és csodálkozik, hogy mi történt.
- * Az öregkor legbiztosabb jele, amikor a gyertyák többre kerülnek, mint a torta.
- * A Balatonban mindenhol leér a lábam... maximum a fejem nem lóg ki.
- * Az lehet, hogy nincs mindig igazam, de sohasem tévedek.
- * A tinik akkor érik el a felnőtt kor küszöbét, amikor rájönnek, hogy a hifi hangerő-
szabályzó gombját balra is el lehet tekerni.
- * Elképesztő, hogy egy tévécsatorna, amelyet a lakosság 5%-a néz, 95%-ot képes
felháborítani!
- * Az agglegény ismeri legjobban a nőket, ezért maradt agglegény!
- * Minden gomba ehető. Legalábbis egyszer...
- * A jó főnök nemcsak ígér, be is tart...
- * Olyan jó volt látni a főnökömet az új kocsijában! Tudom, milyen keményen
megdolgoztam érte.
- * A szomszédaim jó zenét hallgatnak - ha akarják, ha nem ...

Él a 21. században is a Karitás!

Kávézóban ültem, Velencében. Miközben élveztük a hihetetlenül ízletes olasz kávé, egy férfi lépett be a kávézóba. A pincérhez lépve a következő rendelést adta le: két kávé, egyet a saját részére, egyet pedig a „falra”. Elkezdtek éberén figyelni a történéseket, és nagy csodálkozásunkra azt láttuk, hogy a férfinak egy kávé hozott a pincér, pedig biztosan láttuk, hogy kettőt fizetett.

Miután ez a férfi elhagyta a kávézót, a pincér egy papírt vett elő és ráírta „egy csésze kávé”, majd a lapot kitette a falra.

Ahogy ott ültünk, észrevettük, hogy két másik férfi is jött, akik három kávé fizettek, kettőt ittak meg, és egy újabb cetli került a falra „egy csésze kávé” felirattal.

Ez valami egészen elképesztő és érthetetlen volt számunkra. Befejeztük a beszélgetést, kifizettük a számlát és elhagytuk a kávézót.

Néhány nappal később ismét ebben a kávézóban tartózkodtunk, éppen erős kávé szűrőszelgettünk. Ekkor egy rosszul öltözött ember lépett be a kávézóba, megnézte a falat, és a bárpulthoz sétált. Egy székre leült, majd a következőt mondta: „Egy csésze felfüggesztett kávé!”

A személyzet egyik tagja azonnal kitöltött neki egy csésze eszpresszót, olyan nyugodtan, mint minden más vendégnek, sőt, még jó reggelt is kívánt neki. A férfi megitta a kávé, megköszönte, és egy centet se fizetve távozott.

Ezzel egyidőben a pincér levette az egyik papírlapot a falról, és a szemetesbe dobta.

Ekkor értettük meg az egészet! Hihetetlenül mellbevágó volt a tudat, hogy amit láttunk, az a szegények felé irányuló tisztelet. Egészen felmelegítette a lelkünket, és el kell ismernem könnybe lábadt a szemünk.

Ebben az egészben az a számomra az egyik legfontosabb, hogy a rászoruló személynek nem kell megalázkodnia, könyörögnie azért, amit vásárolni szeretne, mert bizonyos okok miatt nem is engedhetné meg magának. Egyszerűen benéz és látja, hogy van „szabad kávé” a falon, kikéri, a személyzet pedig olyan természetesen szolgálja fel neki, mint bármelyik más (fizető) vendégnek. Mert a kávé igazából kifizették. Senki se lesz szegényebb, senkit se csapnak be, ellenben a szegény biztos örül annak a csésze kávénak. Így lesz a világ egyszerre egy kissé szebb, kedvesebb és melegebb.

Ez egy csodálatos ötlet, amely az olaszoknál alakult ki.

Így tudtam meg, mit is jelent valójában a „falra felfüggesztett”

Szentmise szándékok június hónapban

1. A "Szent Anna" rózsafüzér csoport (Heik Istvánné) +tagjai (9.00)
- 2-3.
4. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
5. +Rapavi József
6. +Sóki Károly 3. évf.
7. Elsőáldozókért és Családtagjaikért (9.00)
- A családi békéért (11.00)
8. A „Lisieux-i szent Teréz” rózsafüzér csoport (Kovácsné) élő Tagjai
9. A „Lisieux-i szent Teréz” rózsafüzér csoport (Kovácsné) +Tagjai
10.
11. A "Nagyhatalmú Szűz" rózsafüzér csoport (Gazdag Béláné) élő Tagjai
12. A "Nagyhatalmú Szűz" rózsafüzér csoport (Gazdag Béláné) +Tagjai
13.
14. +Jancsó Mihály, neje +Madarász Mária, vejük +Molnár István

és +Szüleik (9.00)

(1100)
15. +Nagy János, +Neje és +Családtagok
16.
17. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért
18. +Kriger Mihály, +Felesége, két Gyermeük és +Menyük
19.
20. +Sörös István, +Neje, +Gyermekeik és +Szüleik
21. +Szülők, +Testvérek, +Rozsnyói István, +Linde László atya (9.00)
- (11.00)
- 22-24.
25. +Fatter János jóbarát 7. évf.
- 26-27.
28. *Az Egyházközség júniusban elhunyt hívei* (9.00)
- +Mihály paptestvér 21. évf. (11.00)
29. + id. Kiss Károly 2. évf.
30.

Szent László a lovagkirály

„Szinte állandóan a tenyerén hordja, kardja élén hordja az életét: minden pillanatban kész odadobni azt Egyháznak, hazának, egyeseknek -- mindennek és mindenkinek, akikben, amiben azt a két szentséget látja testet ölteni, amelyért élt: a magyar ügyet és az Isten ügyét" -- írja róla Sík Sándor. Egész élete, eljá-rásai, intézkedései a szentség jegyét viselik magukon. Már a krónikás is úgy jellemzi, mint aki „mindenkor rugalmas volt és szelíd.” Vigasztalta a bajtól sújtottakat, fölemelte az elnyomottakat, az árvák kegyes atyja volt. Az ország minden lakosa csak kegyes király néven emlegette.

Épp így kitűnt lelkével. „Testedben tiszta, lelkedben fényes, szívedben bátor, miként vad oroszlán.” Amikor tehette, szeretett félrevonulni és imádkozni. Imáinak hatásossága nyilvánul meg az alakját körülfonó legendákban is: az üldöző ellenség előtt a szikla meghasad, éhező katonái táplálására szarvascsordák jelennek meg, imájára víz fakad a sziklából, az ellenség elé dobott pénzei kővé változnak...

Ugyanígy lesz „Szent László füve” gyógyír a betegség ellen.

A szent lovagkirály hatása népe körében az idők folyamán csak növekedett, egyesek szerint még Szent Istvánét is felülmúlta. A nagyváradi székesegyház előtt állították föl híres lovas szobrát, a Kolozsvári-testvérek alkotását, amely -- az ének szerint -- „fénylik, mint a nap, ragyog, mint az arany: Nem elégszik senki tereád nézni.”

„A magyar eszmény Lászlóban lett kereszténnyé és szentté... A kereszténység ezentúl már nemzeti életté, a keresztény király a nemzet hőségé lett.”

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósné

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>

Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **9.00**

Májusban

Hétköznapi: **19.00**

Júniustól

Hétköznapi: 6.15

Kivéve csütörtök: 19.00

Szilasliget-i kápolnában:

Vasárnap: **11.00**